

Kudowa-Zdrój, dnia 12-04-2016 r.

FBO.3120.36.2.2016

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA PRAWA PODATKOWEGO

Działając na podstawie art. 14j § 1, w związku z art. 14 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tj. Dz. U. z 2015 r. poz. 613 ze zm.) oraz art. 5 ust. 1 pkt 2, lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2014 r. poz. 849 ze zm.) po zapoznaniu się z wnioskiem z dnia 20-01-2016 r. (data wpływu do Urzędu dnia 26-01-2016 r.), uzupełnionego pismem z dnia 01-03-2016 r. (data wpływu do Urzędu dnia 04-03-2016 r.) spółki _____ siedzibą w _____ reprezentowanej przez _____

o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie stosowania przepisu art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 849 ze zm.) Burmistrz Miasta Kudowy - Zdroju

p o s t a n a w i a

- **uznać za nieprawidłowe stanowisko** spółki _____ siedzibą w _____ reprezentowanej przez _____

_____, przedstawione we wniosku z dnia 20-01-2016 r. (data wpływu do Urzędu dnia 26-01-2016 r.), uzupełnionego pismem z dnia 01-03-2016 r. (data wpływu do Urzędu dnia 04-03-2016 r.) wskazujące na to, że ze względu na dokonanie wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą pomieszczenia niezabiegowe, pośrednio wykorzystywane dla celów świadczonych usług zdrowotnych, niezbędne dla prawidłowego świadczenia tych usług, mogą być uznane w świetle art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy o podatkach i opłatach lokalnych za związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej oraz za zajęte przez podmioty udzielające tych świadczeń, a w związku z tym zasadne jest przyjęcie, że roczna wysokość stawki podatku od nieruchomości w odniesieniu do tych pomieszczeń powinna zostać ograniczona do wysokości maksymalnie 4,65 zł od 1 m2 powierzchni użytkowej.

UZASADNIENIE

W dniu 20-01-2016 r. do tutejszego organu wpłynął wniosek spółki _____ siedzibą w _____ reprezentowanej przez _____ o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie stosowania przepisu art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 849 ze zm.).

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny.

Spółka jest właścicielem hotelu położonego przy Hotel ten jest w całości wykorzystywany przez Spółkę do prowadzenia działalności gospodarczej, której przedmiotem jest świadczenie usług:

- zakwaterowania,
- gastronomicznych, sprzedaży żywności i napojów,
- turystycznych,
- rozrywkowych i rekreacyjnych.

Dodatkowo spółka wykorzystuje hotel do świadczenia usług określanych jako „zdrowotne”, do których należą:

- zabiegi dermatologiczne,
- masáže,
- zabiegi pielęgnacyjne,
- zabiegi fizykoterapeutyczne,
- inne zabiegi służące zachowaniu lub poprawie zdrowia.

Do wskazanych wyżej usług należy również terapia kręgosłupa z wykorzystaniem metod fizykoterapeutycznych, funkcjonalnych i multimedialnych prowadzona w hotelowym Centrum Medycznym.

Spółka jest jedynym właścicielem hotelu oraz jedynym podmiotem zajmującym go w celu świadczenia usług zdrowotnych. Pomieszczenia wykorzystywane w związku ze świadczonymi przez spółkę usługami zdrowotnymi, można podzielić na dwie grupy:

1. Grupa 1 – do której należą pomieszczenia bezpośrednio wykorzystywane do świadczenia usług zdrowotnych, stanowiące m. in. sale zabiegowe, pomieszczenia przeznaczone do wykonywania masażu, itp.
2. Grupa 2 – do której należą pomieszczenia pośrednio wykorzystywane dla celów świadczenia usług zdrowotnych, niezbędne dla prawidłowego świadczenia tych usług, nazywane przez wnioskodawcę jako „pomieszczenia niezabiegowe”, które stanowią między innymi:
 - pomieszczenia administracyjne,
 - magazyny,
 - korytarze,
 - pomieszczenia gospodarcze,
 - pomieszczenia restauracyjne,
 - pokoje hotelowe,
 - pomieszczenia kuchenne,
 - recepcje sanatoryjne,
 - kotłownię.

Ze względu na fakt, że usługi zdrowotne świadczone w hotelu mają charakter leczniczy, spółka uzyskała wpis do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą prowadzonego przez wojewodę dolnośląskiego, zgodnie z art. 103, w zw. z art. 100 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U. z 2011 r. Nr 112, poz. 654, tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 618 z późn. zm.)

W związku z powyższym, wnioskodawca zawarł we wniosku następujące pytania:

1. Czy pomieszczenia niezabiegowe mogą zostać uznane w świetle art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 1991 r. Nr 9, poz. 31, tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 849 ze zm.) za:
 - a. związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2011 r. Nr 112, poz. 654, tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 618 ze zm. zm.),
 - b. zajęte przez podmioty udzielające tych świadczeń.
2. Czy w związku z powyższym zasadne jest przyjęcie, że roczna wysokość stawki podatku od nieruchomości w odniesieniu do tych pomieszczeń powinna zostać ograniczona do wysokości maksymalnie 4,65 zł od 1 m² powierzchni użytkowej.

Stanowisko wnioskodawcy.

Biorąc pod uwagę przedstawione zdarzenie przyszłe spółka uważa, że ze względu na dokonanie wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą pomieszczenia niezabiegowe mogą zostać uznane w świetle art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych za związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej oraz za zajęte przez podmioty udzielające tych świadczeń, a w związku z tym zasadne jest przyjęcie, że roczna wysokość stawki podatku od nieruchomości w odniesieniu do tych pomieszczeń powinna zostać ograniczona do wysokości maksymalnie 4,65 zł od 1 m² powierzchni użytkowej.

Uzasadnienie stanowiska wnioskodawcy.

1) Związek pomieszczeń niezabiegowych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu ustawy o działalności leczniczej.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 1991 r. Nr 9, poz. 31, tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 849 ze zm.) rada gminy w drodze uchwały określa wysokość stawek podatku od nieruchomości, z tym że stawki od budynków lub ich części związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń nie mogą przekroczyć 4,65 zł od 1 m² powierzchni użytkowej.

Wcześniej niższą stawką podatku były objęte wyłącznie budynki lub ich części zajęte, a nie związane (jak obecnie) z działalnością leczniczą. Przepis dotyczył więc tylko pomieszczeń, w których faktycznie były wykonywane świadczenia lecznicze, czyli np. sal zabiegowych. Po nowelizacji, wszystkie pomieszczenia, które mają jakkolwiek związek z prowadzoną działalnością leczniczą, powinny być opodatkowane wg preferencyjnej stawki.

Taką interpretację przepisu potwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 26 września 2013 r. sygn. akt K221/12. W wyroku tym Trybunał wyraźnie wskazał, że: „pojęcie „związania” z prowadzeniem określonej działalności jest szersze od „zajęcia” no

prowadzenie określonej działalności. „Związaną” budynku lub jego części z tego typu działalnością oznacza, że w danym miejscu mogą, ale nie muszą być faktycznie wykonywane czynności medyczne – wystarczający jest jakikolwiek związek z prowadzoną działalnością leczniczą, natomiast dla istnienia tego związku w ogóle nie jest konieczne faktyczne udzielanie w danym miejscu świadczeń zdrowotnych.”

Dodatkowo w cytowanym wyroku Trybunał zaznaczył, że: „należy uznać, że ustawodawca, dokonując zmiany treści art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach, poszerzył zakres sytuacji, w których stosowana jest „preferencyjna” (niższa) stawka podatku od nieruchomości, zastępując sformułowanie „zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych” wyrażeniem „związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń”.

Stanowisko to podzielił również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt II FSK 1499/11, wskazując, że „ustawodawca uznał, że konieczna jest zmiana przepisu po to, by objąć nim także te budynki lub ich części, które nie tylko są zajęte za udzielanie świadczeń zdrowotnych, ale także związane z udzielaniem tych świadczeń”.

Zdaniem wnioskodawcy, zarówno literalne brzmienie cytowanego wcześniej przepisu jak i jego interpretacja dokonana przez Trybunał oraz podtrzymywana przez NSA i Wojewódzkie Sady Administracyjne, pozwalają na przyjęcie, że pomieszczenia niezabiegowe wskazane w „Grupie 2” wniosku mają związek z prowadzoną przez spółkę działalnością leczniczą a tym samym mogą być objęte preferencyjną stawką opodatkowania przewidzianą w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach.

2) Spełnienie wymogów do uznania spółki za podmiot udzielający świadczeń zdrowotnych w rozumieniu ustawy o działalności leczniczej.

Art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy o podatkach i opłatach lokalnych uzależnia zastosowanie preferencyjnej stawki opodatkowania określonych pomieszczeń, od:

- a) udzielania w nich świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej,
- b) zajętych pomieszczeń przez podmiot udzielający tych świadczeń.

Zdaniem wnioskodawcy, w przedstawionym przez nią stanie faktycznym obydwa wskazane w przepisie wymogi zostały spełnione.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 10 ustawy o działalności leczniczej „świadczenia zdrowotne” należy rozumieć jako działania służące zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia oraz inne działania medyczne wynikające z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich wykonywania. Nie ulega zatem wątpliwości, że usługi zdrowotne świadczone przez spółkę w hotelu należą do działań służących poprawie zdrowia, a zatem mogą być uznane za „świadczenia zdrowotne” wskazane w wyżej wymienionym przepisie.

Spółka wskazuje też, że zgodnie z art. 3 ustawy o działalności leczniczej udzielanie świadczeń zdrowotnych należy rozumieć jako działalność leczniczą.

Ponadto, zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej podmiotami leczniczymi są między innymi przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2015 r., poz. 584) we wszystkich formach przewidzianych dla wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w zakresie, w jakim wykonują działalność leczniczą.

Aby uznać, że świadczenia zdrowotne spółki stanowią działalność wykonywaną przez podmiot leczniczy, to zgodnie z art. 100 oraz art. 103 ustawy o działalności leczniczej konieczne jest uzyskanie wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą. Wymóg ten został spełniony przez spółkę. W związku z powyższym przytoczono fragmenty orzeczeń Wojewódzkich Sądów Administracyjnych, w tym: wyrok WSA w Łodzi z dnia 13 stycznia 2015 r. sygn. akt I SA/Łd 11581/14 oraz wyrok WSA w Szczecinie z dnia 15 października 2015 r. sygn. akt I SA/Sz 6351/15.

Spółka jest jedynym właścicielem (tj. podmiotem zajmującym) hotelu oraz wszystkich pomieszczeń, które planuje objąć preferencyjną stawką podatku od nieruchomości, a zatem wszystkich pomieszczeń związanych bezpośrednio i pośrednio z udzielanymi przez nią świadczeniami zdrowotnymi. W przedstawionym stanie faktycznym nie zachodzi również zatem stosunek ograniczenia pełnego władztwa spółki (tj. stosunek dzierżawy, najmu etc.) nad pomieszczeniami hotelu bezpośrednio i pośrednio związanymi z udzielanymi świadczeniami zdrowotnymi na rzecz podmiotów, które takich świadczeń nie udzielają. Z tego względu zdaniem spółki w przedstawionym przez nią stanie faktycznym bezspornie spełnia ona również warunek zastosowania preferencyjnej stawki opodatkowania, jakim jest „zajmowanie” przez nią pomieszczeń związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych. W związku z powyższym przytoczono fragmenty orzeczeń Wojewódzkich Sądów Administracyjnych, w tym: wyrok WSA w Łodzi z dnia 13 stycznia 2015 r. sygn. akt I SA/Łd 11581/14, wyrok WSA w Gliwicach z dnia 16 lipca 2014 r. sygn. akt I SA/GL 1741/13 oraz wyrok WSA w Kielcach z dnia 7 października 2014 r. sygn. akt I SA/Ke 3681/14.

Tutejszy organ zważył co następuje:

W dniu 20-01-2016 r. (data wpływu do Urzędu dnia 26-01-2016 r.), do tutejszego urzędu wpłynął wniosek uzupełniony pismem z dnia 01-03-2016 r. (data wpływu do Urzędu dnia 04-03-2016 r.) spółki

reprezentowanej przez

o wydanie

interpretacji indywidualnej w zakresie stosowania przepisu art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 849 ze zm.).

Stanowisko zareprezentowane we wniosku spółki zakłada, że ze względu na dokonanie wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą pomieszczenia niezabiegowe mogą zostać uznane w świetle art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych za związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej oraz za zajęte przez podmioty udzielające tych świadczeń, a w związku z tym zasadne jest przyjęcie, że roczna wysokość stawki podatku od nieruchomości w odniesieniu do tych pomieszczeń powinna zostać ograniczona do wysokości maksymalnie 4,65 zł od 1 m² powierzchni użytkowej.

W myśl art. 14j § 1 ustawy Ordynacja podatkowa, stosownie do swojej właściwości interpretacje indywidualne wydaje wójt, burmistrz, prezydent miasta, starosta lub marszałek województwa, a ponadto w oparciu o art. 14c § 1 tejże ustawy, interpretacja indywidualna zawiera ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 849 ze zm.) rada gminy, w drodze uchwały, określa wysokości stawek podatku od nieruchomości, z tym że stawki nie mogą przekroczyć rocznie od budynków lub ich części związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń 4,65 zł za 1 m² powierzchni użytkowej – stawka ta została określona w obwieszczeniu Ministra Finansów z dnia 5 sierpnia 2015 r. w sprawie górnych stawek kwotowych podatków i opłat w 2016 r. (M.P. z 19 sierpnia 2015 r., poz. 735). W związku z tym Rada Miejska Kudowy-Zdroju podjęła w dniu 25 listopada 2015 r. Uchwałę Nr XIV/69/15 w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości oraz wprowadzenia zwolnień w tym podatku z mocą obowiązującą od 1 stycznia 2016 r., w której określiła dla wyżej wymienionych budynków lub ich części stawkę w wysokości 4,65 zł za 1 m² powierzchni użytkowej, a więc stawkę maksymalną.

Z powyższego wynika, że preferencyjną stawką podatku od nieruchomości mogą być objęte budynki lub ich części po spełnieniu łącznie dwóch warunków:

1. budynek lub jego część musi być związany z udzielaniem świadczeń zdrowotnych, (warunek przedmiotowy),
2. powinien być on (budynek lub jego część) zajęty przez podmiot udzielający tych świadczeń (warunek podmiotowy).

Z informacji zawartej w przedmiotowym wniosku wynika, że Spółka uzyskała wpis do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą prowadzonego przez wojewodę dolnośląskiego, zgodnie z art. 103, w zw. z art. 100 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tj. dz. U. 22015 r., poz. 618 ze zm.). W myśl art. 3 ww. ustawy o działalności leczniczej, działalność lecznicza polega na udzielaniu świadczeń zdrowotnych. Z kolei świadczenia zdrowotne zostały zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 10 tejże ustawy jako działania służące zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia oraz inne działania medyczne wynikające z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich wykonywania. Cechą charakterystyczną tych świadczeń jest to, że są to działania o charakterze medycznym, a więc wymagającym jest, aby działania te były wykonywane przez osoby wykonujące zawód medyczny.

Spółka, legitymująca się jako właściciel hotelu, wskazuje we wniosku o udzielenie interpretacji, że hotel ten jest w całości wykorzystywany przez Spółkę do prowadzenia działalności gospodarczej, której przedmiotem jest świadczenie usług: zakwaterowania, gastronomicznych, sprzedaży żywności i napojów, turystycznych oraz rozrywkowych i rekreacyjnych. Dodatkowo spółka wykorzystuje hotel do świadczenia usług określanych jako „zdrowotne”, do których należą: zabiegi dermatologiczne, masaż, zabiegi pielęgnacyjne, zabiegi fizykoterapeutyczne, inne zabiegi służące zachowaniu lub poprawie zdrowia.

Spółka jest zdania, że ze względu na dokonanie wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą pomieszczenia niezabiegowe mogą zostać uznane w świetle art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych za związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej oraz za zajęte przez podmioty udzielające tych świadczeń a w związku z tym zasadne jest przyjęcie, że roczna wysokość stawki podatku od nieruchomości w odniesieniu do tych pomieszczeń powinna zostać ograniczona do wysokości maksymalnie 4,65 zł od 1 m² powierzchni użytkowej.

W świetle powyższego tutejszy organ stwierdza, że sam wpis do rejestru podmiotów leczniczych nie uprawnia do uznania, iż wszystkie pomieszczenia wskazane we wniosku o interpretację jako „niezabiegowe” mogą być uznane za związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych. Sam wpis do rejestru podmiotów leczniczych uprawnia do stwierdzenia, że spółka jest podmiotem leczniczym, a w związku z tym spółka jako podmiot leczniczy wykonuje działalność leczniczą polegającą na udzielaniu świadczeń zdrowotnych.

Wyjaśnienia wymaga natomiast kwestia, w jakim stopniu budynek (czy cały, czy też jego część) można uznać za związany z prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielaniem świadczeń zdrowotnych – „warunek przedmiotowy”.

W związku z tym tutejszy organ wyjaśnia że, podmiot leczniczy jest obowiązany spełnić określone warunki.

Jednym z nich jest zapewnienie udzielania świadczeń zdrowotnych wyłącznie przez osoby wykonujące zawód medyczny oraz spełniające wymagania przewidziane w odrębnych przepisach, o czym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 3 ustawy o działalności leczniczej. Osobą wykonującą zawód medyczny jest osoba uprawniona na podstawie odrębnych przepisów do udzielania świadczeń zdrowotnych oraz osoba legitymująca się nabyciem fachowych kwalifikacji do udzielania świadczeń zdrowotnych w określonym zakresie lub w określonej dziedzinie medycyny.

W związku z tym należy stwierdzić, że nie można uznać budynku (hotelu) lub jego części jako związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych w przypadku wykonywania świadczeń zdrowotnych przez osoby nie posiadające do tego celu odpowiednich kwalifikacji.

Generalnie z niższej stawki podatku od nieruchomości mogą korzystać budynki lub ich części związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych, w których udzielane są świadczenia zdrowotne przez osoby wykonujące zawód medyczny.

Ponadto tutejszy organ stwierdza, że sam wpis do rejestru podmiotów leczniczych nie uprawnia również do uznania, iż wszystkie pomieszczenia wskazane we wniosku o interpretację jako „niezabiegowe” mogą być uznane za zajęte przez podmioty udzielające tych świadczeń. Chodzi tu o pomieszczenia wymienione we wniosku jako m.in. pomieszczenia: administracyjne, magazyny, korytarze, pomieszczenia gospodarsze, pomieszczenia restauracyjne, pokoje hotelowe, pomieszczenia kuchenne, recepcje sanatoryjne, kotłownię.

Ustawodawca wskazuje, że budynek lub jego część musi spełnić oprócz „warunku przedmiotowego” również „warunek podmiotowy” tzn. musi być jednocześnie zajęty przez podmiot udzielający świadczeń zdrowotnych. „Zajęcie” oznacza wykorzystywanie przedmiotu opodatkowania przez podmiot leczniczy do określonej działalności (chodzi tu o świadczenia zdrowotne) z wyłączeniem innych rodzajów działalności (dotyczy innych usług świadczone w hotelu).

W rozpatrywanej sprawie pomieszczenia podmiotu leczniczego znajdują się w hotelu wykorzystywanym przez spółkę również w innych celach niż świadczenia zdrowotne, tj. do świadczenia usług: zakwaterowania, gastronomicznych, sprzedaży żywności i napojów, turystycznych, rozrywkowych i rekreacyjnych.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 i 2 ww. ustawy o działalności leczniczej, pomieszczenia i urządzenia podmiotu wykonującego działalność leczniczą odpowiadają wymaganiom odpowiednim do rodzaju wykonywanej działalności leczniczej oraz zakresu udzielanych świadczeń zdrowotnych i dotyczą w szczególności warunków: ogólnoprzestrzennych, sanitarnych i instalacyjnych.

Nie można zatem jednoznacznie „przypisać” całego budynku hotelu jako zajętego przez podmiot leczniczy, tylko ze względu na uzyskanie wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą z uwagi na określone przepisami prawa rygory zawarte w § 144 ust. 1 i 2 rozporządzenia z dnia 26-06-2012 r. Ministra Zdrowia w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia i urządzenia podmiotu wykonującego działalność leczniczą (Dz. U. z 2012 r., poz. 739). Minister Zdrowia wskazał w ww. rozporządzeniu na konieczność całkowitego wyodrębnienia pomieszczeń podmiotu leczniczego od pomieszczeń budynku wykorzystywanych do innych celów. Zatem w rozpatrywanej sprawie można mówić o zajęciu przez podmiot leczniczy tej części wyodrębnionego budynku hotelu, która spełnia wymogi określone w ww. rozporządzeniu.

W § 144 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia wskazano, że pomieszczenia podmiotu wykonującego działalność leczniczą lokalizuje się w samodzielnym budynku albo w zespole budynków, natomiast dopuszcza się lokalizowanie pomieszczeń podmiotu wykonującego działalność leczniczą w budynku o innym przeznaczeniu, pod warunkiem całkowitego wyodrębnienia:

- 1) pomieszczeń szpitala lub innego niż szpital przedsiębiorstwa, w którym są udzielane stacjonarne i całonocne świadczenia zdrowotne inne niż szpitalne – od pomieszczeń budynku wykorzystywanych do innych celów;
- 2) ambulatorium, szpitala jednodniowego lub miejsca stacjonowania zespołów ratownictwa medycznego – od innych pomieszczeń budynku wykorzystywanych do innych celów, z wyłączeniem części komunikacji pionowej i poziomej w tym budynku, wspólnych dla wszystkich użytkowników, niebędących komunikacją wewnętrzną tego przedsiębiorstwa.

Organem właściwym do wydania opinii w sprawie spełnienia wymagań, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia i urządzenia podmiotu wykonującego działalność leczniczą jest Państwowa Inspekcja Sanitarna. Zgodnie z art. 100 ust. 5 ustawy o działalności

lecniczej dokumentem potwierdzającym spełnienie warunków, o których mowa w art. 22, jest, wydawana w drodze decyzji administracyjnej, opinia właściwego organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Zanim przedmiotowa decyzja zostanie wydana Państwowa Inspekcja Sanitarna przeprowadza kontrolę pomieszczeń, w których podmiot leczniczy zamierza wykonywać działalność leczniczą na mocy uprawnień nadanych jej w ustawie z 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej a w szczególności w art. 1 pkt 7 tejże ustawy, który wskazuje, że Państwowa Inspekcja Sanitarna jest powołana do realizacji zadań z zakresu zdrowia publicznego, w szczególności poprzez sprawowanie nadzoru nad warunkami: higieniczno-sanitarnymi, jakie powinien spełniać personel medyczny, sprzęt oraz pomieszczenia, w których są udzielane świadczenia zdrowotne. W związku z tym, kluczowe znaczenie mają dane z protokołu kontroli Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w którym powinna się znajdować ocena pomieszczeń podmiotu ubiegającego się o wpis do rejestru podmiotów leczniczych, pod kątem możliwości całkowitego wyodrębnienia pomieszczeń podmiotu leczniczego od pomieszczeń budynku wykorzystywanych do innych celów. Ocena ta pozwoli na zakwalifikowanie do opodatkowania stawką „preferencyjną” tej części budynku, która została zajęta przez podmiot leczniczy do udzielania świadczeń zdrowotnych, po spełnieniu wymogów zawartych w ww. rozporządzeniu Ministra Zdrowia.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 26 września 2013 r. sygn. akt K 22/12, że wyraźnie podkreślił, że nadal do skorzystania z preferencyjnej stawki podatkowej konieczna jest realizacja obu (przedmiotowej i podmiotowej) przesłanek oraz wskazał, na art. 13 ustawy o działalności leczniczej, który dozwala = w miejscu wykonywania świadczeń zdrowotnych = na wykonywanie działalności gospodarczej innej niż lecznicza, pod warunkiem, że działalność ta nie jest uciążliwa dla pacjenta lub przebiegu leczenia. Trybunał stwierdził również, że dozwolenie na prowadzenie innej działalności gospodarczej (poza świadczeniem usług pogrzebowych i reklamy) w miejscu wykonywania działalności gospodarczej nie oznacza zakwalifikowania takiej działalności w świetle zobowiązań podatkowych jako działalności „związanej z udzielaniem świadczeń zdrowotnych”.

Podsumowując tutejszy organ stwierdza, że jeśli w części budynku zajętego przez podmiot udzielający świadczeń zdrowotnych świadczone są inne usługi związane z hotelem i nie da się ustalić związku świadczenia tych usług z jednoczesnym udzielaniem świadczeń zdrowotnych preferencyjna stawka w wysokości 4,65 zł od 1 m² powierzchni użytkowej określona w uchwale Nr XIV/69/15 Rady Miejskiej Kudowy-Zdroju w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości oraz wprowadzenia zwolnień w tym podatku, obowiązująca od 1 stycznia 2016 r. nie będzie mogła mieć zastosowania do opodatkowania tych części budynku.

W związku z powyższym należy uznać za nieprawidłowe stanowisko spółki spółki

reprezentowanej przez i

, przedstawione we wniosku z dnia 20-01-2016 r. (data wpływu do Urzędu dnia 26-01-2016 r.), uzupełnionego pismem z dnia 01-03-2016 r. (data wpływu do Urzędu dnia 04-03-2016 r.) wskazujące na to, że ze względu na dokonanie wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą pomieszczenia niezabiegowe, pośrednio wykorzystywane dla celów świadczonych usług zdrowotnych,

niezbędne dla prawidłowego świadczenia tych usług, mogą być uznane w świetle art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy o podatkach i opłatach lokalnych za związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej oraz za zajęte przez podmioty udzielające tych świadczeń, a w związku z tym zasadne jest przyjęcie, że roczna wysokość stawki podatku od nieruchomości w odniesieniu do tych pomieszczeń powinna zostać ograniczona do wysokości maksymalnie 4,65 zł od 1 m² powierzchni użytkowej.

POUCZENIE

Stronie przysługuje prawo wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem.

Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem Burmistrza Miasta Kudowy-Zdroju, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł dowiedzieć się o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.)

Skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania.

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą stwierdzeniem jej wygasnięcia lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Zawiadomienie o zmienionej interpretacji indywidualnej dotyczy podmiotu, któremu w danej sprawie interpretacji została wydana.

Burmistrz
Piotr Maziarz